

вописанието, за скоро време се образувахъ, така да кажемъ, двѣ школи: Търновска и Пловдивска. Едни искаха да се спази етимологическото начало въ пълнѣ, тамъ дѣто е възможно споредъ състоянието на сегашний языкъ; а други — да се спази то до колкото е възможно въ коренитѣ, а въ окончанията, като подлежащи на измѣнение повече, да се попусти до нѣйдѣ фонетическото начало, сжщо и въ буквата *я* и други нѣкои волности за улеснение укъ. Прѣдставителъ на това послѣшно мнѣние бѣше Н. Михайловски, когото послѣдовахъ мнозина отъ ученицитѣ му и по-голѣмата частъ отъ сѣверна България; но, въ Южна България, ученицитѣ на Н. Герова се държахъ настойчиво о първото мнѣние. На това основание Я. Груевъ издаде своята „Основа за българска граматика“ (1862), а Момчиловъ, който бѣше издалъ своята „Писменница за Словенский языкъ“ още на 1847 г., не бѣше толко отстраненъ отъ първото мнѣние, прие испослѣ мнѣнието на Н. Михайловски и издаде своята граматика за ново-българский языкъ (1868). При другитѣ разлики, между исказанитѣ двѣ преобладаващи мнѣния, въ правописанието на българский языкъ бѣше и това, че Пловдивската школа употребяваше членътъ *тъ* за мжжск. родъ и *ти* (ты) за множ. ч. а Търновската — *а* (съ отпущанието на *ѣ*) за мжжск. р. а въ мн. — за всичкитѣ родове — *тъ*.

Като частни особни мнѣния, появявани въ това време по правописанието на българский языкъ. може да споменемъ за И. Добровича („Мирозрѣние“ — 1850—51), който поднови старото онова първо мнѣние на Х. Павловича и В. Априлова да пише по естественното правописание; на него се опитахми и ние въ „Гайда“ (1864), но като видѣхме несгодитѣ въ тоя пѣтъ, повърнахми се на старото, и въ прѣводътъ на священното писание — Новий Завѣтъ (1866) и Ветхий Завѣтъ (1867—68) съ малки нѣкои измѣнения придържахми се о мнѣнието на Пловдивската школа. Кажи, че до 1870 прѣобладаваше това направление, което бѣхъ взели изначяло първитѣ ученици изъ рускитѣ училища, които, нека кажемъ, изучавахъ и знаяхъ по-добрѣ етимологически българский языкъ.